

Sygn. akt ***XI Ka 398/19***

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2019 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Artur Achrymowicz

Protokolant Wioleta Zawadzka

przy udziale Prokuratora Anny Komy – Bocińskiej

po rozpoznaniu dnia 14 maja 2019 roku

sprawy J. H. s. R. i B. z domu P., urodzonego (...) w P.

oskarżonego z art. 279 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 10 stycznia 2019 roku sygn. akt. II K 204/18

I Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

II Zasądza:

1. od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. Ł. A. wynagrodzenie za pomoc prawną świadczoną z urzędu w II instancji w kwocie 516 (pięćset szesnaście) złotych 60 groszy;
2. od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania odwoławczego, tj.:
  - a) opłatę - 240 (dwieście czterdzieści) złotych,
  - b) wydatki - 536 (pięćset trzydzieści sześć) złotych 60 groszy.

Artur Achrymowicz

XI Ka 398/19

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy:

- 1) uznał J. H. za winnego popełnienia wspólnie i w porozumieniu z P. S. oraz inną osobą czynu z art. 279 § 1 K.k.
- 2) przy zastosowaniu art. 37b K.k. wymierzył mu kary: 2 miesięcy pozbawienia wolności i 10 miesięcy ograniczenia wolności;
- 3) na mocy art. 46 § 1 K.k. orzekł obowiązek naprawienia połowy szkody;
- 4) zwolnił go od kosztów sądowych, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Obrońca, zarzucając:

I obrazę prawa procesowego w postaci:

1. art. 7 i 410 K.p.k. przez:

a) uznanie za niewiarygodne wyjaśnień J. H. z 7.1.2019 r., „bowiem nie znajdują potwierdzenia w innych dowodach”, choć – zdaniem Skarżącego – „korespondują” z wyjaśnieniami z 31.10.2017 r.;

b) uznanie za niewiarygodne wyjaśnień J. H. z 7.1.2019 r. i z 31.10.2017 r., choć wynika z nich, że nie wiedział o zamiarze kradzieży, a do udziału w niej „został zmuszony /.../ pod groźbą naruszenia nietykalności cielesnej lub miru domowego /.../ rodziny”;

c) uznanie za niewiarygodne zeznań P. H., jako pochodzących od osoby najbliższej dla oskarżonego i mającej interes w składaniu zeznań na jego korzyść, choć – zdaniem Skarżącego – są wiarygodne i logiczne, a wynika z nich, że nie wskazywał on P. K., że to J. H. okradł sklep;

d) uznanie za wiarygodne zeznań A. W. i P. K. sprzecznie z zasadami rozumowania i doświadczenia, gdyż nie byli świadkami zdarzenia;

e) uznanie za wiarygodne wyjaśnień J. H. z postępowania przygotowawczego i złożonych 13.11.2018 r. na rozprawie, choć „kwestia dotycząca okoliczności faktycznego sprawstwa oskarżonego J. H. nie jest oczywista, co zostało przez oskarżonego J. H. wyjaśnione na rozprawie 7 stycznia 2019 roku”;

2. art. 5 § 2 K.p.k. przez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego wątpliwości dotyczących sprawstwa i porozumienia, choć 7.1.2019 r. oskarżony zaprzeczył wiedzy o zamiarach pozostałych sprawców;

II błędy w ustaleniach, polegające na:

a) przyjęciu, że J. H. działał wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi;

b) ocenie zeznań A. W. i P. K. jako wiarygodnych, mimo ich sprzeczności z wersją oskarżonego z 7.1.2019 r. i zeznaniami P. H.;

c) uznaniu działania z niskich pobudek za okoliczność obciążającą, choć J. H. nie działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a do udziału w kradzieży został zmuszony;

III obrazę art. 60 § 3 K.k. przez niezastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary, choć oskarżony ujawnił współsprawców oraz okoliczności popełnienia czynu;

IV rażącą surowość kary;

wniósł o uniewinnienie oskarżonego, a ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, bądź złagodzenie kary.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zarzuty z pkt. I 1 oraz z pkt. II b) sprowadzają się próby kwestionowania oceny wiarygodności dowodów, która nie może być skuteczna, gdyż Skarżący nie tylko nie wykazał, ale nawet nie wskazał jakie konkretnie, spośród określonych w art. 7 K.p.k. przesłanek oceny dowodów, zostały przez Sąd I instancji naruszone, a tym bardziej w jaki sposób. Nie wystarczy bowiem przytoczyć brzmienie kryteriów ocennych w postaci ogólnej, zbiorczej nazwy zasad, czy wskazań wymienionych w tym przepisie, lecz należy podać na czym ich naruszenie miało by polegać. Dobrze przy tym byłoby odróżniać przesłanki odwoławcze z art. 438 pkt 2 od tych z pkt. 3 K.p.k. (Skarżący w zarzucie obraży prawa procesowego, pozbawionym w apelacji odrębnego numeru, a przytoczonym na wstępie w pkt. I 1 b) kwestionuje ustalenia, zaś w zarzucie z pkt. II b) nazwanym zarzutem błędu w ustaleniach – ocenę wiarygodności dowodów).

To natomiast, że dokonawszy oceny w pełni zgodnej z wymogami art. 7 K.p.k., Sąd dał wiarę dowodom dla oskarżonego niekorzystnym, a w efekcie ustalił niekorzystne dlań okoliczności, nie stanowi naruszenia żadnej z reguł procesu.

Argumenty, iż jakiś dowód jest niewiarygodny, bo wynikają z niego okoliczności niekorzystne dla oskarżonego, albo też dlatego, że jest sprzeczny z dowodem, który Skarżący ocenia jako wiarygodny, są pozbawione logiki. Podobnie rzecz ma się z kwestią czy świadek widział zdarzenie – to, czy dowód jest bezpośredni, czy też nie, nijak ma się do wiarygodności jego źródła (czym innym jest przy tym wiarygodność relacji świadka, a czym innym wiarygodność relacji o zdarzeniu, która została mu wcześniej przez kogoś innego przekazana). Przeciwwstawianie konkretnej argumentacji Sądu I instancji (np. odnoszącej się do związków rodzinnych świadka z oskarżonym), prowadzącej do wniosku o niewiarygodności dowodu, tyleż stanowczego i arbitralnego, co głośownego i nieuzasadnionego stwierdzenia: „podczas gdy /.../ są wiarygodne i logiczne” jest natomiast wręcz naiwnością.

Z ubolewaniem natomiast odnotować należy niedopuszczalne, zwłaszcza w odniesieniu do tzw. fachowego podmiotu (w szczególności opłacanego przez Skarb Państwa), wprowadzanie sądu odwoławczego w błąd, poprzez twierdzenia nie tylko niemające oparcia w materiałach sprawy, ale wręcz sprzeczne z prawdą, jakoby:

1) Sąd Rejonowy nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego z 7.1.2019 r. „bowiem nie znajdują potwierdzenia w innych dowodach” (k. 269v), gdy w rzeczywistości Sąd pisał o „innych obiektywnych dowodach” (k. 264v) – różnica jest nader oczywista;

2) z wyjaśnień z 31.10.2017 r. wynikało, że J. H. „w istocie nie miał wiedzy o planach” współsprawców, choć w rzeczywistości podał wówczas: „I. powiedział, że postara się coś skombinować, tylko, że będę musiał stać na czatach /.../ domyśliłem się, że chce się gdzieś włamać /.../ prośby I. były coraz bardziej natarczywe, zgodziłem się” (k. 54).

W odniesieniu do relacji między wyjaśnieniami z 7.1.2019 r. a pozostałymi, abstrahując od tego, co Skarżący rozumie przez „korespondowanie” dowodów ze sobą, stwierdzić należy stanowczo, że w istocie są one ze sobą sprzeczne co do zasadniczych dla rozstrzygnięcia okoliczności. Natomiast Sąd Rejonowy niewątpliwie słusznie uczynił dając wiarę ich pierwotnej wersji z k. 54, potwierdzonej następnie na k. 146 i na rozprawie (k. 227v), jako nie tylko samej przez się przekonującej (z powodów opisanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku), ale też zgodnej z zeznaniami A. W. i P. K. (k. 45-46 i 49-50, 243).

Ad I 2

Skarżący najwyraźniej myli wątpliwości, o jakich mowa w art. 5 § 2 K.p.k., z „wątpliwościami” co do wiarygodności dowodów, wynikającymi z ich sprzecznej treści. Tego rodzaju „wątpliwości”, to jednak kwestia analizy materiału na gruncie przesłanek z art. 7 K.p.k., a nie powód, by spośród – wynikających ze sprzecznych ze sobą dowodów – rozbieżnych wersji przebiegu zdarzeń, wybierać tę najbardziej dla oskarżonego korzystną.

Ad II a)

Ustalenia Sądu Rejonowego są adekwatne do treści dowodów, które uznał za wiarygodne, a więc w pełni prawidłowe.

Sąd Okręgowy w pełni podziela także w tym zakresie logiczne i przekonujące wywody Sądu Rejonowego, prowadzącej nieodparcie do wniosku o winie oskarżonego, nie dostrzegając potrzeby ich ponownego przytaczania ani istotnych uzupełnień.

Ad II c)

Oczywistym jest, że oskarżony – jak sam przyznał (k. 54) – działał w celu zdobycia środków na zakup alkoholu, co trudno uznać za pobudkę inną niż niska.

Ad III

Oskarżony nie ujawnił Policji sprawców ani żadnych istotnych okoliczności, bo funkcjonariusze wiedzieli już o nich z informacji operacyjnych (k. 28), potwierdzonych przez A. W. (k. 45v) jeszcze przed jego przesłuchaniem.

Ad IV

Trudno mówić o rażącej niewspółmierności kary, skoro ukształtowana ona została poniżej granicy ustawowego zagrożenia, z zastosowaniem art. 37b K.k., choć oskarżony był już uprzednio czterokrotnie karany, w tym za kradzież, a stosowane środki okazały się nieskuteczne (k. 218).

W tym stanie rzeczy, uznając apelację za bezzasadną, a nadto mając na względzie, iż w tej sytuacji, zgodnie z art. 627 K.p.k. w zw. z art. 636 § 1 K.p.k., oskarżonego obciążają: opłata od kar oraz wydatki postępowania odwoławczego (ryczałt za doręczenia, a także wynagrodzenie obrońcy), Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.

Artur Achrymowicz